

■■■■ OM TEKSTEN Novellen er fra antologien *Wow – 7 kjæreste-
fortellinger* (2009) ■■■■

Bootylicious

Jeg visste ingenting om kjærlighet. Jeg tror ikke egentlig jeg ville vite noe heller.

Hvorfor skulle jeg det?

Emilie, for eksempel. Hun var forelsket hele tiden. Hun skrev navnet på de hun var forelsket i, overalt. Hun klarte ikke å la være. Hun skrev på pennalet, på ranselen, på pulten. Hun skrev med sprittusj på do, hun skrev sms-er og msn-meldinger, hun skrev på Facebook og MySpace og tusen andre steder. Hun skrev og skrev og skrev. Love, skrev Emilie. L-o-v-e. Og så gikk forelskelsen over. Da sto navnet hun hadde skrevet overalt, og det var like flaut hver gang.

Jeg skrev aldri noen navn noe sted. Jeg hadde ikke lyst.

Jeg ville ikke ha kommet på et eneste navn å skrive heller, dersom noen hadde spurt meg. Jeg kjente jo ikke så mange gutter. Ikke på den måten. Egentlig kjente jeg bare Andreas, og Andreas gjaldt ikke. Andreas var bare Andreas. Jeg hadde kjent ham siden jeg ble født. I alle fall så lenge jeg kunne huske.

Hver dag gikk Andreas og jeg sammen til skolen. Det var ingen som tenkte spesielt over det. Vi bodde jo rett ved siden av hverandre. Jeg tenkte ikke over at han var gutt engang. Jeg tror ikke han tenkte over at jeg var jente heller. Andreas var grei nok. Det var i alle fall ingen andre jeg kunne tenke meg å gå til skolen med.

Foreldrene til Andreas var ganske rike, men det var heller ikke noe jeg pleide å tenke over. De hadde så stort hus at Andreas hadde en hel kjellerstue for seg selv, og tv-en dekket nesten hele veggen. Vi pleide å lage ostesmørbrød i mikrobølgeovnen og spilte tv-spill på den svære skjermen, helt til mamma ringte og sa jeg måtte komme hjem til middag. Noen ganger stakk jeg bort etter middag også. Da ble vi sittende til langt ut på kvelden, og mamma ringte og ropte i telefonen at det var langt

over leggetid. Da lo vi godt. Når Andreas lo, lagde han høye snorkelyder hver gang han måtte trekke pusten. Det fikk meg alltid til å le enda mer. Vi pleide ikke å være sammen på skolen. På skolen hadde jo Andreas kompisene sine, og jeg hadde Emilie.

Emilie ville ofte at hun og jeg skulle invitere med oss to gutter og dra til byen.

– På dobbel-date, sa Emilie. Jeg skjønnte ikke vitsen. Emilie ville at vi skulle shoppe. Akkurat som om gutter liker å shoppe. – Og så kan vi dra på McDonald's, maste Emilie, og det gjorde vi et par ganger, sammen med Mikkel og Mads fra B-klassen. Det var helt ok, vi dro på kino og spiste burgere etterpå, men dagen etter begynte Emilie å mase om at hun var forelsket i Mikkel, og så måtte jeg spørre på ham for henne, og Mikkel begynte bare å le. Da angret Emilie skikkelig på at hun hadde skrevet Mikkel med tusj på speilet inne på do på McDonald's. Jeg trøstet henne og sa at Mikkel sannsynligvis aldri kom til å få vite det uansett, ettersom det tross alt var ganske liten sjanse for at han gikk på jentedoen på McDonald's med det første. Emilie ristet dystert på hodet. – Likevel, sa hun. – Likevel. Kjærlighet suger.

Jeg nikket og lot som jeg var enig, men for å være ærlig ante jeg ikke hva hun pratet om. For min del var det bare noe mas. Emilies mas, og jeg begynte å bli ganske lei av det. Men så skjedde det likevel.

Selvsagt var det Emilies skyld. Det var hun som absolutt ville være med hjem til Andreas. Kanskje var det litt min skyld også, siden jeg var så dum å nevne for henne at Andreas hadde femti tommers tv i kjelleren. Det skjedde bare. Vi snakket om spill, og jeg sa at det var mye kulere å spille når man så alle detaljene godt, slik det var hjemme hos Andreas. – HÆ? sa Emilie.

– Har du vært hjemme hos Andreas?

– Selvsagt har jeg det. Vi er jo naboer.

Emilie så ut som om hun hadde satt tyggisen i vrangstrupen.

– Er du klar over hvor rike de er, eller?

Jeg trakk på skuldrene. – Samma det, vel.

Emilie lente seg frem og hvisket. – Men fortell noe da! Hvordan ser det ut der?

– Helt greit, liksom. De har stor plass. Og tv-en er femti tommer, minst.

Emilie så på meg med stjerner i øynene. Jeg hadde aldri tenkt over at det var noe spesielt med Andreas, men når Emilie så på meg på den måten, ble det jo litt kult. Ikke Andreas, akkurat. Men det å kjenne ham.

Andreas syntes ikke det gjorde noe at Emilie ble med oss hjem til ham. Han sa ingenting på veien, tygget bare tyggis han hadde fått av Emilie og lo når Emilie sa at hun var helt elendig på alle skytespill. Det var ikke helt sant, for Emilie var raskere på joysticken enn noen andre jeg kjente, men jeg sa ingenting. Andreas lo og låste opp døren

til huset sitt. – Fett, sa Emilie beundrende da hun kom inn i den store, lyse entreen. – Så fett dere har det.

Andreas trakk på skuldrene. Jeg spurte om vi kunne lage ostesmørbrød i mikrobølgeovnen. Andreas dro på det og sa han ikke var så sulten.

– Har dere toastjern? spurte Emilie.

– Selvsagt, sa Andreas.

– Digg!

Andreas åpnet døren til kjøleskapet.

– Men du var jo ikke sulten, sa jeg.

Andreas svarte ikke. Han snudde seg mot Emilie og smilte rart.

– Liker du skinke?

Emilie nikket langsomt.

– Og ketchup, sa hun. – Det må være masse ketchup på.

– Enig, sa Andreas. – Ellers smaker det bare dritt.

Ingen sa noe mens vi spiste. Jeg synes fortsatt at ostesmørbrød smaker best når det er laget i mikrobølgeovn.

Etterpå satt vi på rommet til Andreas og hørte på Beyoncé på Emilies iPod. Emilie elsket Beyoncé. Noen hadde til og med sagt at hun lignet litt, med den lysebrune huden og det krusete håret som var dratt så stramt bakover at det så glatt ut. Nå satt hun med beina i kors på gulvet og vugget frem og tilbake i takt med musikken. Andreas lå på sengen og slo takten med føttene oppetter veggen, enda han aldri hadde likt Beyoncé før.

– Skal vi stikke ned i kjelleren og spille spill? sa jeg.

Andreas trakk på skuldrene. Emilie lukket øynene og strøk rosa lipgloss over leppene. – If I were a boy, sang Emilie. – Denne sangen er bare så utrolig fin, sa hun. Andreas dunket føttene i veggen. Emilie slo øynene opp og så rett på Andreas.

– Det er en kjærlighetssang, sa hun. – Du skjønner det, ikke sant?

Andreas satte seg opp i sengen. – Samma det vel.

– Herregud, Emilie, sa jeg.

– Vi slår av lyset, sa Emilie.

Andreas lo. Jeg skjønnte ikke hvorfor. Emilie reiste seg og skrudde dimmeren på veggen langsomt ned. – Det var bedre, sa hun.

Andreas lo enda mer og skrudde opp lyden på musikken.

I'd listen to her, sang Beyoncé.

– Hva er poenget, sa jeg, men ingen svarte på det.

Det var da Andreas reiste seg i sengen og dro ned begge rullegardinene.

Det ble mørkt.

Det ble stappmørkt.

Musikken ble høyere og høyere.

Can U handle this, sang Beyoncé. – Nei! Neeeee, fniste Emilie inne i mørket. – Ikke!

I don't think u ready for this jelly

I don't think u ready for this jelly

Andreas lo. Emilie lo. Musikken var så høy at jeg måtte holde meg for ørene.

– Andreas!

Emilie hylte i mørket.

'Cause my body's too bootylicious for ya babe. Det knirket i Andreas' seng. Føtter dunket i veggen. Det raslet i sengetøy. Emilie lo og lo.

Andreas lagde høye snorkelyder og Emilie lo enda mer. Jeg famlet meg frem til lysbryteren i mørket. Jeg trykket den inn med all kraft jeg hadde.

– HVA DRIVER DERE MED! ropte jeg.

Lyset kom på. Andreas og Emilie satt i sengen. De var knallrøde i ansiktet begge to.

– Shit, ass, sa Emilie.

– Shit, ass, sa Andreas.

Say my name, say my name, sang Beyoncé. Andreas trykket på knappene på Emilies iPod. Bootylicious var over.

– Jævlig bra spilleliste, sa Andreas.

– Ikke sant, sa Emilie. – Beyoncé er rå.

– Du ligner henne faktisk litt, sa Andreas.

– Jeg må hjem, sa jeg. – Snakkes.

Det var akkurat som om ingen hørte hva jeg sa. – Love, sa Emilie alvorlig. – Det er det hun synger om. Du skjønner det, ikke sant?

– Mm, sa Andreas og la seg på sengen med beina oppetter veggen igjen. Emilie satte seg i fotenden og la Andreas' hode i fanget sitt.

– Skal jeg pjuske deg i håret? hvisket Emilie.

– Kan du godt, sa Andreas.

Det var da jeg skjønte det. Jeg skjønte alt.

I don't wanna be without you, babe.

Beyoncé har rett.

Det er sånn det er.

Kjærlighet suger.

